

## Mishnah Shekalim, chapter 7

## משנה שקלים פרק ז

(1) Coins found between the chests inscribed Shekel and the chest inscribed Freewill-Offerings — if it is closer to the shekel chest it [is presumed to have been meant for shekel and thus] goes to the shekel fund, if it is closer to the freewill-offering chests it goes to the freewill-offering chest if midway between the two it goes [for optimum usage and thus goes] to the freewill-offering chest [since this money is used to purchase burnt-offerings which are completely burnt on the Altar]. Coins found between the chests marked, Wood and Frankencense, if they are closer to the wood chest it goes to Wood, if closer to the frankencense chest it goes to Frankencense, if midway, it goes [for optimum usage and thus goes] to Frankencense [being that it is in itself an offering, whereas wood is an incidental necessity]. Coins found between the chests marked Bird-Offerings and Young Pigeons for burnt-offerings, if found closer to chest marked Bird-Offerings, it goes to Bird-Offerings, if closer to Young Pigeons for Burnt-Offerings, it goes to Young Pigeons for Burnt-Offerings, midway it goes to Young Pigeons for Burnt-Offerings [since burnt-offerings are completely burnt on the Altar and the chest marked Bird-Offerings also contain sin-offerings of which parts were eaten by the priests]. If [coins were] found between non-consecrated and second tithes [funds], if it was closer to the chest of non-consecrated [funds] it is considered

מעות שנמצאו בין השקלים לנדבה, קרוב לשקלים יפלו לשקלים, לנדבה יפלו לנדבה, מחצה למחצה יפלו לנדבה. בין עצים ללבונה, קרוב לעצים יפלו לעצים, ללבונה יפלו ללבונה, מחצה למחצה יפלו ללבונה. בין קנין לגזלי עולה, קרוב לקנין יפלו לקנין. לגזלי עולה יפלו לגזלי עולה, מחצה למחצה יפלו לגזלי עולה. בין חלין למעשר שני, קרוב לחלין יפלו לחלין,

## רבנו עובדיה מברטנורא

**א מעות שנמצאו קרוב לשקלים יפלו לשקלים.** דבחר קרוב אזלינן דכתיב (דברים כא) והיה העיר הקרובה אל החלל. והאומר רוב וקרוב הלך אחר הרוב, מוקי תמניתין כגון ששקלים ונדבה שוין: **מחצה על מחצה יפלו לנדבה.** דחמירא משקלים, דכולם עולות. אבל שקלים מביאין מהן פעמים חטאות שנאכלים לכהנים. ועוד, דשיירי שקלים לחומת העיר ומגדלותיה: **מחצה על מחצה יפלו ללבונה.** דלבונה היא עצמה קרבן. ועצים מכשירי קרבן: **מחצה על מחצה יפלו לגזלי עולה.** בירושלמי פריך, בשלמא קרוב לגזלי עולה כיון דמדאורייתא אזלינן בתר קורבא הוי כאילו ודאי הן מגזולי עולה, אלא מחצה על מחצה דמספיקא שדינן להו לגזלי עולה לחומרא, האשה שהביאה המעות הללו במה תתכפר, שמא מקיני חובה נפלא, וכשאתה מקריב מהן גזלי עולה במה מתכפרת האשה. ומשני, בית דין הממונים על הקינין לוקחים משל צבור כפי אותן מעות שנמצאו

if closer to the tithes, it is considered tithes, midway, it is considered tithes. This is the general rule: We assign according to that which is nearer to it even if it subsequently becomes less significant [since we find the Torah uses this formula when assessing which town follows the procedure of the calf whose neck is broken (Deuteronomy 21:3)], however, midway, it is assigned to the more significant [of the two].

(2) Coins found in [Jerusalem in] front of the animal dealers at any time of the year [even not during the pilgrimage season] is [nevertheless] assumed to be second tithes money. [Since most pilgrims do not use all their second tithes funds during their short stay in Jerusalem they leave it with relatives who would use it to purchase peace-offerings year round, thus most animals sold were purchased with second tithes]. If found on the Temple Mount [even during the pilgrimage season, nevertheless, since most people visiting the Temple Mount, are people who visit year round who do not carry second tithes funds] they are assumed to be common money. Coins found [elsewhere, not in front of the animal dealers,] in Jerusalem, if found during the [season of] pilgrimage festivals [though most people who visit year round do not carry second tithe funds, nevertheless, since the streets of Jerusalem were swept often] it is assumed [that it was lost only recently and most likely] to be second tithe money [lost by a pilgrim], but during the rest of the year it is assumed to be common money. [It should be noted that

#### רבנו עובדיה מברטנורא

ומקנין אותן לבעלי המעות שנמצאו ומקריבין מהן קינין על הספק והחטאת לא תהא נאכלת: **ב לעולם מעשר.** אפילו כל השנה כולה, לפי שעולי רגלים אינן מספיקין להוציא כל מעשר שני שלהן ברגלים ומניחין אותן לקרוביהן או לאהוביהן לאכול אותן כל השנה בירושלים ועיקר מצות אכילת מעשר שני היא שלמים לפיכך רוב בהמות הנמכרות בירושלים בכל ימות השנה הן נקחות בכסף מעשר. ואע"ג דאיכא למימר שמא מן המוכרים נפלו ונתחללו כבר, כיון דלוקחים הוו רובא שהרי כמה אנשים לוקחים מתגר אחד אמרינן דלוקחים הן ולא נתחללו והרי הן מעשר: **בהר הבית חולין.** ואפילו ברגל שרוב מעות שביד בני אדם אז הן של מעשר אפילו הכי הוו חולין, דאולינן בתר רובא דשתא ואימור מקמי הרגל נפול: **בירושלים.** שלא בשוק הבהמות: **בשעת הרגל הכל מעשר.** ולא אולינן בתר רוב שתא, לפי ששווקי ירושלים עשויות להתכבד בכל יום ואי נפול מקודם כבר נמצאו אבל הר הבית לא היה עשוי להתכבד לפי שהוא גבוה והרוח מכבד ומסיר כל האבק וגם אין אדם

non-consecrated funds. [It should be noted that the Temple Mount due to the winds at its high location did not require sweeping and thus money found there, has the probability of being lost before the pilgrimage season.]

חֲלִין: גַּ בְּשַׁר שְׁנֵמֶצֵא בְּעִזָּה, אֲבָרִים, עֹלוֹת. וְחֲתִיכוֹת, חֲטָאוֹת. בִּירוּשָׁלַיִם, זִבְחֵי שְׁלָמִים. זֶה הוּא תַעֲבֹר צוּרְתּוֹ וַיֵּצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה. נִמְצָא בְּגִבּוֹלָיִן, אֲבָרִים, נִבְלוֹת. חֲתִיכוֹת, מְתָרוֹת. וּבִשְׁעַת הָרֶגֶל שֶׁהִבְשֵׁר מִרְבָּה, אִף אֲבָרִים מְתָרִין: דְּבִהְמָה שְׁנֵמֶצֵאת

(3) If flesh was found in the Temple

courtyard if it were cut up into limbs [in the manner of burnt-offerings] they are assumed to be burnt-offerings, but [if sliced into] pieces [of flesh] they are assumed to be sin-offerings [since the flesh of sin-offerings and guilt-offerings were sliced and eaten in the Courtyard]. If found in Jerusalem [since most edible flesh in Jerusalem is flesh of peace-offerings] they are assumed to be peace-offerings. In either case [regardless, if found in the Courtyard, or in Jerusalem, it may no longer be eaten because of **היסח הדעת** a mental lapse of attention (Pesahim 34a)] it must be left until it becomes absolutely disqualified [as *notar*, i.e., a sin-offering till the following morning and a peace-offering until the third day] and is then taken to the place of burning. If it was found within the borders [of Israel, if cut into] limbs they are assumed to be [not slaughtered in the proper manner and are] *neveilah* [for it is customary for *neveilah* to be cut into limbs and fed to the dogs]. If they are sliced [and found in a city which was completely Jewish] they are permitted [to be eaten]. At the time of the pilgrimage festivals when meat is abundant [and they were cooked in large chunks at a time and were subsequently carved into smaller slices] it is permitted [as food] even when cut up into limbs.

(4) If an animal was found between Jerusalem and Migdal Eder or at that distance

#### רבנו עובדיה מברטנורא

רשאי ליכנס בהר הבית באבק שברגליו לפיכך אין אבק מצוי שם: גַּ אֲבָרִים עֹלוֹת. כִּיּוֹן שִׁמְנוֹתָה כְּדֶרֶךְ הַנְּתוּחַ הַמְּפֹרֵשׁ בְּעֹלוֹת, בִּידוּעַ שְׁהָן שֶׁל עֹלוֹת: חֲתִיכוֹת חֲטָאוֹת. דֹּאֵין אוֹכְלִים בְּעוֹרָה אֵלָא חֲטָאוֹת ואִשְׁמוֹת: בִּירוּשָׁלַיִם זִבְחֵי שְׁלָמִים. דְּרֹב בֶּשֶׁר הַנֶּאֱכָל בִּירוּשָׁלַיִם הוּי שְׁלָמִים: זֶה וְזֶה. בֵּין שְׁנֵמֶצֵא בְּעוֹרָה בֵּין שְׁנֵמֶצֵא בִּירוּשָׁלַיִם: תַּעֲבֹר צוּרְתָן. לְפִי שֶׁנִּפְסְלוּ בְּהִיסָח הַדַּעַת וְאִסוּרִין בְּאִבְלִיָּה, וְאֵין לְזַלֹּל בְּהָן וּלְשַׁרְפֵן עַד שִׁפְסְלוּ בּוֹדָאֵי, הַלֵּכְךָ בְּעוּ עֵיבוֹר צוּרָה הֵיִינוּ שִׁפְסְלוּ בְּנוֹתָר. וְעֵיבוֹר צוּרָה דְּשְׁלָמִים הֵיִינוּ עַד יוֹם שְׁלִישִׁי: נִמְצָאוּ בְּגִבּוֹלַיִם. בְּעֵרֵי יִשְׂרָאֵל: אֲבָלִים נִבְלוֹת. שְׁכֵן דֶּרֶךְ שְׁחוֹתְכִין הַנְּבֻלוֹת לֹאֲבָרִים וּמְשַׁלְּכִין בְּרַחוּבוֹת שִׁיאֲכֹלוּם הַכְּלָבִים: חֲתִיכוֹת מוֹתָרוֹת. שְׁאֵין רִגְלִין לַחֲתוֹךְ הַנְּבֻלוֹת לַחֲתִיכוֹת, אֵלָא הַכְּשֵׁרוֹת רִגְלִין לַחֲתוֹךְ לַחֲתִיכוֹת קִטְנוֹת לְמַכְרֵן לְיִשְׂרָאֵל אוּ לַתָּת אֹתָם בְּתוֹךְ הַקְּדֵרָה. וְדִין זֶה בְּעֵיר שְׁכוּלָה יִשְׂרָאֵל, אֲבָל בְּעֵיר שִׁישׁ בַּה נְכָרִים אֲפִילוּ חֲתִיכוֹת אִסוּרוֹת: שֶׁהִבְשֵׁר

[from Jerusalem] in any direction; males are assumed to be burnt-offerings [who wandered from Jerusalem], females are assumed to be peace-offerings. Rabbi Yehudah says: Those animals suitable for the Pesah [offering, i.e., yearling males of sheep and goats] are assumed to be Pesah offerings if found within thirty days of the festival [and the finder may use it as his Pesah offering and pay the owner when identified].

(5) In the beginning they would seize collateral [from one who found a burnt-offering or peace-offering] to ensure that the finder bring the [accompanying] libations. They then [the finders] began leaving the animals and flee [to avoid the expense of the libations], the court then instituted that the libations come out of public funds.

(6) Rabbi Shimon said: Seven edicts were instituted by the court and this was one of them. [The others were:] If a gentile sent a burnt-offering from overseas and sent along with it [funds to purchase (Tiferet Yisrael)] libations they are offered from his own, [that a gentile may offer offerings on the Altar is deduced from the double **אשר יקריב קרבנו** ... **איש איש** in Leviticus 22:18] but if [he did] not [send], they are offered with public funds. So too, in the case of a convert who died and left [consecrated animals to be offered for] sacrifices, if he designated [funds for] libations, they are offered from his own, but if not, they are offered

#### רבנו עובדיה מברטנורא

מרובה. ואין חותכין הבשר לחתיכות קטנות אלא מבשלים אותו אברים: **ד זכרים עולות**. שאנו תולין שיצאה מירושלים, ורוב זכרים שבירושלים הן עולות, ורוב נקבות זבחי שלמים: **הראוי לפסחים**. ובר בן שנה מן הכבשים או מן העזים: **פסחים**. והמוצא מותר לו להקריבו לפסחו, ואם יבוא בעליו אחר כך יתן לו את דמיו: **קודם לרגל שלשים יום**. משעה שמתחילין לדרוש בהלכות הפסח ואדם מפריש את פסחו. ואין הלכה כרבי יהודה: **ה ממשכנין את מוצאיה**. המוצא עולה או שלמים, היו ממשכנין אותו עד שביא נסכיה משלו, שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש: **מניחין אותה ובורחים**. כדי שלא להתחייב בנסכיה: **ו שבעה דברים**. וקחשיב להו ואילו: **נכרי ששלח עולתו**. דדרשינן איש איש, מלמד שהנכרים נודרים נדרים ונדבות כישראל: **שתהא מנחתו**.

מירושלים ועד מגדל עדר, וכמדתה לכל רוח, וזכרים, עולות. נקבות, זבחי שלמים. רבי יהודה אומר, הראוי לפסחים, פסחים קדם לרגל שלשים יום: ה בראשונה היו ממשכנין את מוצאיה, עד שהוא מביא נסכיה. חזרו להיות מניחין אותה ובורחין. התקינו בית דין שיהו נסכיה באין משל צבור: **ו אמר רבי שמעון, שבעה דברים** התקינו בית דין, וזה אחד מהן, נכרי ששלח עולתו ממדינת הים ושלח עמה נסכים, קרבין משלו. ואם לאו, קרבין משל צבור. וכן גר שמת והניח זבחים, אם יש לו נסכים, קרבין משלו. ואם לאו, קרבין משל צבור.

with public funds. It was a stipulation laid down by the court regarding a High Priest who died [whose replacement had not yet been chosen] that his meal-offering [of the tenth *eifah*, half in the morning and half in the evening], be brought from public funds [until a new High Priest is chosen, this is deduced from the words; **חק עולם** (Leviticus 6:15), which may be translated as: A decree from the public, i.e., that there are times where the High Priest's meal-offering comes from public funds]. Rabbi Yehudah says: From [the funds of] his heirs [he deduces this from the same verse (ibid.): **והכהן המשיח תחתיו**], **מבניו יעשה אתה חק עולם**, translated as: And the priest who is anointed, who passed on, his son shall be in his stead and will prepare it, and [both according to Rabbi Shimon and according to Rabbi Yehudah the entire one tenth *eifah*] was offered whole at one time [rather, than half in the morning and half in the evening].

(7) [Regarding] salt and wood [that were purchased with public funds for use for the offerings,] the priest may make use of them [in preparing the edible portions of sacrificial flesh.] And regarding the red cow [where the Rabbis initially ordained that they be liable to misappropriation, however, when people avoided using it in situations of doubtful defilement, they declared] that [it reverts back to Biblical law and that] its ashes are exempt from the laws of misappropriation.

#### רבנו עובדיה מברטנורא

עשירית האיפה שכהן גדול מקריב בכל יום מחציתה בבוקר ומחציתה בערב: **קריבה משל צבור**. דכתיב (ויקרא ו) חק עולם, חק זה יהיה משל עולם, כלומר משל צבור דהיינו מתרומת הלשכה: **רבי יהודה אומר משל יורשים**. דכתיב (שם) והכהן המשיח תחתיו מבניו, והכי משמע, והכהן המשיח שמת, תחתיו אחד מבניו יעשה אותה: **ושלמה היתה קרבה**. כשהיא באה משל צבור לר' שמעון או משל יורשים לר' יהודה, עשרון שלם היתה קרבה ולא חצי עשרון. ר' שמעון מפיך ליה מכליל תקטר, שלא יקטירו לחצאין אלא כולה כשהיא באה משל צבור. ור' יהודה מפיך ליה מדכתיב מבניו יעשה אותה, כשהאחד מבניו מקריב לאחר שמת אביו דהיינו היורשים, יעשה אותה ולא חציה. והלכה כר' יהודה שמשל יורשים היא באה. והא דתנן במתני' דתנאי ב"ד הוא לדברי ר"ש שתהא באה מן הצבור, ולא מן התורה, מפרש בגמרא דשתי תקנות הוו, בתחלה מדאורייתא קריבה משל צבור מדכתיב חק עולם כדאמרין, כיון שראו דקא מדחקא לשכח התקינו דניגבו מיורשין, כיון דחוזו דקא פשעו בה אוקמוה אדאורייתא. ונמצאת עכשיו קריבה מן הצבור בתנאי בית דין דאוקמוה אדאורייתא: **ז שיהיו הכהנים נאותים בהן**. דוקא לאכילת הקרבנות. אבל לאכילת חולין אפילו למלוח חולין הנאכלין בעזרה עם הקרבנות כדי שיהיו הקרבנות נאכלים על השובע אין נאותים בהן: **שלא יהיו**

And regarding bird-offerings [which were paid by depositing funds in the appropriate collection box] which [flew away, or] became disqualified,

that their replacements come from public funds. Rabbi Yose says: [The law is the same as in the case of flour that became wormy or wine that became sour (see above 4:9) thus it is] the supplier of the birds who supplies [the replacements for] those found to be disqualified.

#### רבנו עובדיה מברטנורא

**מועלין באפרה.** דמן התורה אין מועלין באפרה דכתיב (במדבר יט) חטאת היא, בה מועלין ואין מועלין באפרה. כיון דחזו דקא מזולזי בה, גזרו באפרה מעילה. כיון דחזו דקא פרשי (מאפר) (צ"ל מספק) הזאות, אוקמוה אדאורייתא: **ועל הקנין הפסולות.** המחוייבין קנין מביאין מעות ונותנין לשופר, ובית דין לוקחין המעות וקונים בהן קנין, והבעלים הולכים להם וסומכים על בית דין שיקריבו קניניהן, ואם פרחו הקנין או נמצאו פסולים תנאי בית דין הוא שיקחו אחרים מדמי הלשכה ומקנין אותן לבעלים ויוצאין בהן ידי חובתן: **רבי יוסי אומר.** אותו שהוא רגיל לספק את הקנין שפסק דמים עם הגזברים למכור להם כל הקנין הצריכים, הוא חייב להחליף כל שימצא בהן פסול, כדתנן לעיל פרק התרומה, אינו מבל מעותיו עד שיהיה המזבח מרצה, ואם החמיץ היין או התליע הסולת מחזירין אותו למוכר, כך אם נפסל העוף לאחר לקיחתו מחזירו לו, והוא מחזיר את הדמים. והלכה כר' יוסי, דהכי אמרינן בירושלמי תנאי בית דין הוא המספק את הקנין מספק את האובדות ואת הפסולות: